

Παραφοραὶ τοῦ Θεοδωρῆ, ποῦ κατ' αὐτὰς παραληροῖ.

Πρώτη παραφορὰ γοργῆ καὶ φλογερὰ.

Λὲρ μπαλέρ... θὰ πολέμησω... λὲρ μπαλέρ, βαρῶτε πέρα,
κί' ἀνοίγεται σὰν πρῶτα τῶν πολέμων ἡ μαχαίρα.
Σπάζει πάλιν ἄλυσσιδες ὁ Βουλγαροκτόνος λέων,
πάλιν εἶμαι Μκοναπάρτης, πάλιν εἶμαι Ναπολέων,
καὶ φαντάζομαι ἑκστρατείας κί' ὄνειροδοῖμαι Μαρτέγγα,
κί' ἀδυνατήσα σὰν ταῖρος, καὶ κατήγησα σὰν ρέγκα.

Ξαναφρίξασαν τὰ πλήθη καὶ μὲ πέρνου 'στὸ κοινὸ
καὶ μοῦ λένε «Θεοδωράκη, ξαναβάλε τρικαντὸ,
καὶ παραίτησε τὸ νάκι καὶ παραίτησε τὸ πάσο,
κόψε χέρι, κόψε πόδι, φάγε λάχανο καὶ πράσο,
γίνου σκίσαχτρο κί' Ἐρίαλτης Καλιῶν καὶ Βασιλέων,
γιὰ σοῦ, γέρο-Μκοναπάρτη, γέλι σου, Κορδο-Ναπολέων.»

Συγκλονεῖται γῆ καὶ πόντος, συγκλονεῖται κί' οὐρανοί...
νά ! βουβῶει μίς 'στ' αὐτὰς μας τῆς Γαλλίας ἡ φωνή.
Εἰς τὸν λαίλαπα τῆς Κρήτης, εἰς αὐτὴν τὴν νέαν πάλην
τὸ δαυμόνιον τῶν Γάλλων δαυμόνιζεται καὶ πάλιν
μὲς 'τοῦ Θεοδωρῆ ταυτῖα
καὶ μοῦ εὐώνει τὴν φωτιά.

Τὸ ξεκατώμα τῆς Κρήτης ἀληθῶς μὲ συγκινεῖ,
βλέπω θρήνος κί' ἔκει πέρα πῶς θὰ γίνη μακαλλελοῦ,
μὲ κατήγησε γιὰ 'μένα τῆς Γαλλίας ἡ φωνή
τὸ δαυμόνιον ἐκεῖνου τοῦ Σακράτους τοῦ παλαιοῦ,
καὶ πρὸ ταυτῆς τῆς φωνῆς
σταματῶ γονυκλινῆς.

Χαίρετε, καλοὶ μοῦ Γάλλοι,
 φίλοι, συμμαχοὶ μεγάλοι,
 μόνου τῶν Ρωμηῶν προστάται, μόνου τῆς Ἑλλάδος δόξα
καὶ τοῦ Θεοδωράκη λόξα.

Δεληγιάννης καὶ Γαλλία... Δὲν-Κισσῶτος καὶ Γλυκέρω,
 ἔμπροστά σου, Δέσποινά μου, παραφέρωμαι κί' ἀσπαίρω.
 Ὅπου πάω τῆς Γαλλίας ὁ Μπουρέ μ' ἀκολουθεῖ...
 τί μανία ! ποὺς ἔρωσ ! ..

Δίνο μὲ καὶ ξεσπαθῶνω, μὰ μοῦ πέρνου τὸ σπαθί
τὰ χερσὶνά τῆς Γλυκέρως,
καὶ μοῦ λέει «Μκοναπάρτη, ξαναβάλε 'στὸ φικάρι,
τῆξεῖς κί' εἰς ἄλλα χροῖνα πῶς 'γενήθης παλληκαρί.»

Παραφορὰ δευτέρη, τῆς πρώτης σφοδρότερα.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, ὦ Γλυκέρω δοξαζομένη,
 γύρω 'ἔξ Παρωμένη
 πῶς σ' ἀκολουθεῖ πιστῶς
 ἀμωρῆς σεβαστῶς.

'Δίς τί βάσανα καὶ πάλι, 'ἔξ τί πένους ὑπορίρω,
 ἀμωρῶ καὶ Γλυκέρω,
 καὶ προστάτι μου γενεῶ
 μὲ τῶν Ρώσων τὸν Ὄνου,
 πρὶν μοῦ πάρουνε τὸν νοῦ.

'Ἄν ζητοῦν τὰ τόσα μίση τοῦ γαλοῦ τοῦτου κόσμου
 ἀπὸ σὲ νὰ μὲ χωρίσουν, ὦ φοχίτσα μου καὶ φῶς μου,

μὰ καὶ πάλιν μᾶς ἐνόει ὁ παμφίλατος Μπουρέ
 κί' ἐγὼ φάλλω νόκτα 'μέρα τὸν 'δικό σου τὸν γλαρέ.

Σὺ παῖνας ἀπενί με τῶν πολέμων ν' ἀνακρούω,
 τοὺς Ἑγγλέους δὲν τοὺς θέλω καὶ ξερνῶ ποῦ τοὺς ἀκούω.
 Τρικαντὸ τοῦ Μκοναπάρτη σὰν καὶ πρῶτα θὰ φορέσω,
 τὴν Τρικλὴν τὴν Συμμαχίαν μὲ Κορδῶν θὰ τὴν δέσω,
 κί' αἰχμαλώτους ἐπιθεῖν μοῦ θὰ τοὺς σόρω τοὺς σκασιμένους
 χειροπέδαρα δεμίνους.

Νὰ κί' ὁ Πρίσιος τῆς Ἀγγλίας... ἔγωγ πλάνε, φύγε εἶδι,
 μὴ μὲ λόγια καλοσιμένους τὸν Φραντζέλο Κορδοῦνη...
 ἔρχεται, μοῦ κουβεντιάζει, πλὴν εἰς μάτην μοῦ 'μιλεῖ...
 εἶμαι Μκοναπάρτης, Γάλλος, παπαγάλος καὶ γαλί.

Πρίσιος ἐρχονται καὶ πᾶνε, καὶ θέλουν νὰ μοῦ 'ποῦν...
 Πλάνη, κλείσε τους τὴν πόρτα κί' ἄφηρέ τους νὰ κτυποῦν...
 Πρίσιος ἐρχονται καὶ πᾶνε... τὸν κακό τους τὸν καιρὸ...
 ὁ Μπουρέ μόνῳ 'ἂν εἰθῆ πῆς τοῦ πῶς τὸν καρτεροῦ.

Ὁ Γλυκέρω μου καλή,
 γύρω 'ἔξ τὸ παλληκαρί,
 κί' ἄφηρε τὸν Νικόλη
 τῶν Ναυτικῶν ν' ἀμολάρη.

Τώρα μὴν ἐξομάδα
 κάρβουνο δὲν ἔχει μείνει,
 κί' ἔγωγ κάνει τὴν ἀρμάδα
 ἀτελείωτο καμίνι.

Μὲ μαῖστρο καὶ σιρόκο
 κάθε 'μέρα δὲς τὸ φοκο,
 καὶ μαριζεῖ τὸν αἰθέρα
 ἢ καπιλά πέρα πέρα.

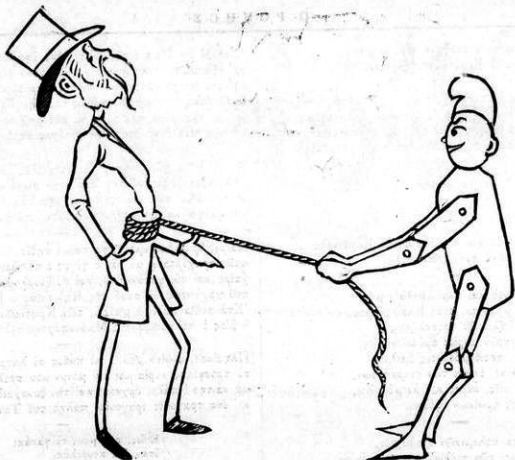
Γύρω 'ἔξ, νὰ μὲ χωρήξ,
 πῶς ὁ στόλος μας καπιζεῖ,
 ποῦ τὸν βλέπειτ καὶ θαρρεῖ
 πῶς μαριδες τγαντζεῖ.

Ποῦν θέαμα τερπνόν !...
 μὲ τοῦ στόλου τὸν καπνόν
 σμίγουν τώρα κί' οἱ καπνοὶ τῆς 'δικῆς μου κεραλῆς
 ὡς σημεῖον ἀπειθῆς,
 κί' ὁ κυρίαρχος λαὸς διὸ λογιῶν καπνοῦς κυττάζει
 καὶ καπιζώντας κί' αὐτὸς καπινοῦς διασκεδάζει.

'Ἄφηρε τον, Γλυκερία,
 μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ νερά
 ν' ἀμολάρη μπαταρία
 μόνο τούτῃ τὴν φορὰ.

Ὅμως πλάνει τὸ μπουρέ
 τῆς Γλυκέρως τὸν Μπουρέ,
 καὶ μοῦ λέγει «Θεοδωρῆ,
 πολεμάργε τρομερῆ,
 κάνε τὴν ἀρμάδα 'πίσω,
 εἰδεῖθι θὰ σ' ἐκτοπίσω.»

'Ὅχι, πάψε, μὴ θυμῶνεις, ἀμωρῶ μου σκληρὰ,
 κί' ἔξ καπιζ' ἢ Μωρὴ Μωρὰ 'στου Φαλήρου τὰ νερά,
 'ἔξ τῆς ἄβειαν, Γαλλία, ν' ἀνθραξέθ' ἔσο θίλει,
 κί' ἂν καπιζῆ τὶ εἰς μέλι;
 Μὴν προφρῆς ἐκτοπίσεις, ὦ Γαλλία τὸν φωνῶν,
 μήπως γίνουν ἐκτοπίσεις ἐγγεράλων καὶ φρενῶν.

Τρίτη παραφορά δλίγον χλιαρά.

'Ίθού κι' ὁ Σάντζος ὁ Σκοκζας, πιστός εἰς τὰς φιλίας...
πλησίασε καὶ σὺ φωνάς ν' ἀκούσης τῆς Γαλλίας...
'Ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς πολλοὺς κι' ἀπὸ τὸ σῦρε κι' εἰλα
βλέπω ρυτίδας κι' ἀδριακὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν σου,
ὅμως καὶ σὺ, Μινίστρο μου καὶ μόνος καὶ κανέλα,
θερμῶς τοὺς Γάλλους ν' ἀγαπᾷς καθὼς τὸν κύριόν σου.

Κι' ὅπταν δίγης γεύματα καὶ κἀνης σουαρέ
στὸν κύριον Μπουρά,
νὰ βάζης τὰ καλλίτερα σερίτσια ὅτ'ο τραπέζι
γὰ νὰ σκυλιάζων Γερμανοὶ κι' Ἀυστριακοὶ κι' Ἑγγλέζοι.

Τοῦ Χαμμερατάν, Σάντζο μου, μὴ λημονῆς τοὺς σάλους,
ὅταν τὸν κλέπτην Γερμανὸν καὶ τόσους ἀντιπάλους
μὲ θαυμαστὴν εὐράδειαν ὅτ'ην λάσπη τοὺς ἐκύλισες
καὶ περὶ μ α λ α κ ὄ ν σ ε ω ς τῶν σχέσεων ὀμιλήσης.

Πλὴν μάθε σὺ, ποῦ σπαταλᾷς καὶ νοῦν καὶ πνεῦμα ἀσώτως,
εἰς τῆς μαλακύνσεως ὁ ρήτωρ ὁ θριμῶς,
πῶς ἔπαθε μαλακύνειν κι' ὁ Πατισῶν ὁ πρῶτος
καὶ πρόσεχε μὴ πάθωμεν μαλακύνειν κι' ἡμεῖς.

Κατακαμμένα σῦντρορε, μίς ὅτ'ην ρουτροῦνα βάστα
κι' αὐτὰ τὰ νέα ξαφνικὰ φασκίλωστα καὶ βράστα,
τοῦ διπλωμάτη τρόχιζε μονάχα τὸ καλέμι
ὁ κόσμος νὰ σὲ τρέμα,
καὶ μάθε τὸ καλέμι σου πῶς εἶται καλὸ νᾶχω
εἶναι σπαθὶ μονάχα,
καὶ εἰς ἰδοὺν τῆς νέταις σου ζαρῶνουν καὶ λυραζῶν
κι' ἄμεσως κι' ἄλλους Κρητικοὺς οἱ Κουρδοὶ ξανσαφρίζουν.

'Ἄν δὲ πρὸς δυστυχίαν μας ἡ Κρήτη πάλιν βρέμεται
κομοῦ καθ' ἑλ' ἄμεριμος ὅτ'α μαλακὰ σεντόνια σου,
ὅλον τὸ κράτος σήμερα ὅτ'ους θεὸς μας μόνον κρίμαται,
τὸ μὲν εἰς τῆς μπαρμπέταις μου, τὸ δὲ ὅτ'α μπαρμπετῶνιά σου.

Παραφορά τετάρτη τοῦ γέρο-Μποναπάρτη.

Τάδε Θεωδωρῆς ὁ Τσάρος ὁτ'ο Ρωμαϊκὸν προτάζει
μ' ἓνα τρομερὸν οὐκάκι :
'Ἄν κανένας ἰδιώτης ἢ θερμάκιος ὀπλίτης
ὀμίληση περὶ Κρήτης,
θὰ προτάξω τὸν Σκοκζῆ ἀπὸ τοῦτον νὰ μᾶς σώση
καὶ ὅτ'ο Τσάρικον Ἀβδουλλάχ αὐθαρεὶ νὰ τὸν ἐκδώση.

Μὴ ζαλιζετε ταυτιά μου μὲ τῆς Κρήτης τὰς σραγὰς,
ἄρετέ με δίγως τρέμους τὴν Ἀρχὴν ν' ἀποκαμμένα,
νὰ σαλπίζω καὶ τὰς νέας τῆς Βουίτης ἐκλογὰς
καὶ σπουδαίαν τοῦ Κουβέρνου μεταρρῶμαιν νὰ κάνω.

'Ἀρετέ με νὰ πληρώσω πρὸς τοὺς εἰλους τὸ καθῆκον,
ἄρετε τὸν Ἀσημάκη νὰ τὸν φέρω τῶν Ναυτικῶν,
ἄρετε νὰ διορίσω πρὸς καλὴν τῆς Ρωμιοσύνης
τὸ ξερετέρι τῆς θαλάσσης Ἰγυογγὸν Δικαιοσύνης.

Μὴ, λαέ, μοῦ σφίγγης πάλιν γὰρ πολέμου τὸ καρόδι,
μὴν ποτὸς τὸν Βασιλέα,
ἄρετέ με νὰ καθῶν καὶ ὅτ'ην θέσιν τοῦ Πετρίθ
τῶν Πατρῶν τὸν Ἀχιλλέα.

'Ἀρκεσθεῖτε ὅτ'ο Μινίστρον τὸ πολύροτα χαριτιά,
ἐπιτρέφατε νὰ σβόσω καὶ τοῦ στίλου τὴν φωτιά,
ἐπιτρέφατε νὰ παύση τοῦ κανιάρικου ἢ εἰρήμ,
ἐπιτρέφατε νὰ κάνω τὸ Κουβέρνο τεραριζι.

Μὲ πολέμου τὰ πατρία διεπεισθήσαν ἰδῶν,
πάντα πόλεμοι καὶ λαόραις, ἀλλὰ τόρα πᾶς νισαρί.
Ἐσκουμπισοῦ πλέον, Ἄρη, συγγερί καὶ μαῦρε Δαίμων,
μὴ τὸν γέρο Μποναπάρτη τοῦ λοιποῦ παραβαρόνης,
ἐκουράσθη μὲ τὴν δόξαν καὶ τὰς δάριμας τῶν πολέμων,
ἄρησέ τον πᾶ νὰ δρέψῃ καὶ τὰς δάριμας τῆς εἰρήνης.

Ἐσκουμπισοῦ μὲ γὰρ πάντα, καὶ ὅτ'ο γῆς αὐτῆς τὸ χωρι
μὴ μὲ κρᾶνη καὶ βορραίας ἢ σιά σου ζευαρισθῶ.

ἄφρονε τὸν Μπονιάρτη νὰ κυτάξῃ καὶ τὸ κόμμα
μῆπως ἔξαρτα γιὰ σένα τὸ Κορδὺν τοῦ ἔστησε.

Ἄρεσέ με δίχως τρέμους, προσελίξο μου συμπόλιται,
μὴς ὅστις Κηρσιεῖς τοὺς κήπους νὰ τακάνω πεταλούδας,
καὶ ἄσ' ἄγρο κούτλεό μου, ποὶ με σκίφεις πυρπολεῖται,
βάζετε πάντα βρεγμένα κ' ἄγγουρὸν βροσταίε φλούδας.

Πέμπτη σκηνή
κ' ἴλο φωνή.

(Ἐβῶ τὸν σφίγγει θανάτῃ τὸν Μπάρμπα Κορδονέλο
καὶ κάνει τὸν Ὀυῶλο.)

Χαίρε λοιπόν, ὦ τρικαντὸ καὶ περικεφαλαία μου,
οὐς κατατίθω σήμερα ἔμπροσθ' ὅτ' ἐν Βασιλεία μου,
χαίρετε διατάγματα κ' ἤλικιαν προκήρυξετε,
τῶν παραθῶρον κ' ἔξωσθ' ἄνωρα προσωνησῖαι,
βομβάρδα, βομβαρδῖνα, περιβομβουῖτες ἔμιλλοι,
ὅπλα παντοῖον ὀπλιτῶν κ' ἔπλα τῶν τετραπόδων,
ἀλλ' ὅμως χαίρετε καὶ οὐς, ἄερας κ' ἀνεμόμυλοι,
ἔσετε αὐτόπαι μάτρωτες ἡρωικῶν ἐφῶδων.

Χαίρετε γουργουρισματα πολεμικῶν στομάχων,
χαίρετε μπλόκοι ἔσφηνικοὶ τῶν στόλων τῶν συμμάχων,
χαίρετε παλγολάγανα καὶ σὺ κομμένη χεῖρα
καὶ τωρινὰ κακίσματα τῆς Μαιύρης μὲ ἀρμάδας,
παράστασις μοναδικὴ κ' ἄπ' ὅλας λαμπρότερα
ἔξ' ὅσων ἔδωσε ποτὶ ὃ γέρον τῆς σουμάδας.

Ἦτο μὴ εὐσεκα κ' ἔσκασε, κηπὸς καὶ διελλῶθη...
νὰ ἴ νὰ ἴ κ' ὁ Βάμος ἔκεσε... καταθῶν τὰ πλῆθη...
κ' ἐγὼ τραβῶ ὅτ' ἐν Κηρσιεῖα μὲ διαφόρους φίλους
κ' ὁ κόσμος ὁ περίεργος μὴ βλέπει κερχινῶς,
κ' εἰς τῶν ἀγνωστων καὶ γνωστων ἀγγέλων τοὺς ἑμλους
τὸ μέγα καὶ χαριώδουν τῆς Κρήτης γεγονός.

Λοιπὸν ὁ Βάμος ἔκεσε... σκίρτησε μ' ἔμένα...
πῶς κ' ὁ νέος πόλεμος νὰ πᾶσ' ὅτ' ἡμιμένα,
ἴσως ὁ Κορδονάρταγας ἀπὸ φωτιάς ὀσχάση,
ἴσως τὸ ταξείδακι τοῦ κ' ὁ Βασιλεῖος δὴν χάση.

Χαίρετε, πρώταις εὐφρασίς μου, τολημμάτ' μου τόσα,
ὁ Τούρκος εἶν' ἐλευθέρως νὰ λατῆ καὶ νὰ σφᾶξῃ,
ὁ Θεωμῆς ἔρρονιμεθε καὶ τάξει τετρακόσια
κ' ἄπ' τῆ φωτιά τὰ κάστανα σὺν κ' ἄλλοτε δὴν βράξει.

Χαίρετε, εὐτόγγιοι καὶ σπασμοὶ καὶ βρυχηθμοὶ ρητόρων,
ποὶ χάσκει πᾶς ἐμβρόντητος καὶ κόσμος ἀγαλαῖος,
πολύμωρα συμβούλια κ' ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
καρόντος εἰς αὐτὰ καὶ μὴ τοῦ φίλου Βασιλεῖος,
δουλειὰς μὲ φροντίαις, ντράβαλα, τρεχάλας, ἔμπα κ' ἔβγα,
καὶ πάλι ξεκαπῆται καὶ πάλι ἔναρνεύγα,
καὶ δὸς τοῦ ξερωνημάτα καὶ δὸς τοῦ παραλαμμένο
κ' ἐκεῖ ὅταν Οἰκονομικῶν τὸ πρῶτο παρτιμέντο.

Χαίρετ' ἐξέφαις, ἀπειλαί, ντελέρια θυμοῦ,
μηνύματα τῶν Ἀυλαρχῶν καὶ τῆς Αὐλαῆς Μαγίστρων,
καταδιώξεις Πρέσβειων ὑπὸ Σκοπῆ κ' ἔμοι,
καταδιώξεις δὲ κ' ἤμων παρ' ἑλῶν τῶν Μινίστρων,
φίτ φῖτ ἔδω, φῖτ φῖτ ἐκεῖ, μηχανορροφῆ, ἔδωλοι,
πλεκτάναι, ἔξινω δάκτυλοι, πολεμικοὶ διαβῶλοι,
σαλίσματα καὶ τύμπανα πεινῶντων στρατοπέδων,
βρυγμὸς ἔδῶντων καὶ τραγμῶς, ἴμωι γυναικοποιδῶν,
κεῖδῶν καὶ καθέλαρῶρων μεγάλαι συναβροσίαις
πρὸς εὐκλον διάλυσι τῶν συλλαλητηρίων,
προμήθεια καθαρικῶν καὶ τούτων κατεχρήσεις
πρὸς ἄμσον ἐνέργειαν Συμβολίων δραστηρίων.

Ἐὶς Μὲν ὁ Ρεπὸ τῆς Κηρσιεῖας ἔπιλῶνο μὴ χαρὰ
κ' ἔξισταται ὅτ' ἐν ἄμετρον τῶν ρῖδων ποικιλίαν,
κ' ἓνα μικρὸ γατάκι μου θωπεῖω τρυφερά,
ἔπου πολὺ τὸ συμπάσῳ καθὸς καὶ τῆν Γαλλίαν,
κ' ἂν ἔχῃ τύχη γιὰ πολὺ νὰ κυβερνῶ τὸ κράτος
ὅτ' ἴνη Κορδονόγατος καὶ γάτορας βαρβῶτος.

Ἰσοὺ ἰμετὰ γλυκύτητος μὴ βλέπει κ' ἀφελείας,
ἀλλ' ἔξαρτα ἔπιπάεται ὅτ' ἴσα χωρατὰ μου,
ὅπου νομίζω πῶς εἰσὼν ἄκοιει τῆς Γαλλίας,
καὶ φεύγει καὶ ξανάρχεται φαῖθρον ὅτ' ἰγόνάτ' μου.

Χαίρε, θριάμβων ἐμετῆ, τροπαίων ἀήδη,
ποὺ παραχόρτασε μὲ οὐς ὁ γίγας ὁ κελωῖος,
χαίρε καὶ σὺ, γατάκι μου, καὶ σὺ ζουρλομανθῶς,
ποὺ χαριέντως σὲ εὐφῶ τῆς Κηρσιεῖας ὁ Βάμοιος.
Ἐτὰ πόδια πάλιν ὁ κηλεῖς τῶν Κηρτικῶν μὲς ἔλιωσε...
ὁ βίος ὁ πολεμικὸς τοῦ Μπονιάρτη τέλειωσε.

Πλησίαιε, ψφίνα μου... μὴ πάθος σὲ λατρεῖ,
οὐ προσελίξῃς κυρία καὶ μόνον μου στοδίαι...
μὰ νὰ τῆν ἴ πάλιν ἔρχεται καὶ τῆν ἔναγαλαδέω,
κ' ἓνα τραγοῦδι τραγοῦδῳ παλῶ τοῦ Ἰανταλιθῶ.

Ἐβίδε, φῶς μου, τὸ γατάκι
ὅταν ἓνα κουρλεῖαι
ἀπὸ κάτω ἔτ'ο τραπέδι,
μὲ τὰ νόγια τοῦ τὸ παίξει ;

Ἐγὼ εἶμαι τὸ κουρλεῖ
κ' ὁ Γεωργιάτης τὸ γατέ,
ποὺ μὴ κάνει ὅπως θέλει
καὶ ἔτ' ὁ νόγια μὲ κρατέι.

Ἐραε τῆν καρδίη μ' ἄνοιγει,
ἄραε πᾶναι καὶ μὴ πνίγει,
μὴ μὴ κάνει καὶ κακίονα,
πάλι μὴ τὸ μετανοῖονα.

Πότε τὰ χαρτῆ σιμά τοῦ
ἀνοπόγραφα κρατέι,
πότε βάξει τῶνομά τοῦ
μὲς ὁ αὐτὰ φερῶ κλετό.

Ἐραε ἀγαπῆ νὰ κλαίω
κ' ἔμπροσθ' τοῦ κλαίοντα
νὰ μὴ λῆρ, νὰ τοῦ λῆω,
νὰ πηγαίη λένοντα.

Ἐραε μὲ φιλοφρονησεῖ
μοναχὸν μὲ προσκαλεῖ,
κ' εἰς παντοῖαι ἐρωτήσεις
σὺν μαριόλος ἐν ἴμλει.

Μὴ ἔτ' ἠμῶντος τοῦ μὴ πᾶναι
καὶ ὅτ' ἐν κῆπο τοῦ μὴ φέρει,
μὴ μὴ πᾶναι, μὴ μὴ ἄρειναι
μὴ τοὺς τρέποναι τοὺς μαριόλους,
μὴ βασιλικὸς μοῦ δίνει,
μὴ τούκοινας καὶ τριβόλους.

Μὴ κορῶνα τοῦ μὴ κάνει,
μὴ δὴν κάνωμε χωρῆ,
τρεῖμα τὸ θερὸ τὸν Γιάννη,
μὰ κ' ὁ Γιάννης τὸ θερὸ.

Παιγευθῆρακη Κορῶνα,
παίξει παῖζε τῆν Κορῶνα,
ἔως οὐ μ' αὐτὰς τὰς πράξεις
βαθμῶδων νὰ τῆν ἐπαρῆραε.

(Ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ ὅτ' ἐν Θεωμῆρ σιμόνει
μὲ πρόσωπον πολὺ στρωφῶν,
καὶ δένει χειροπόδακα μὲ τριβλικὸ Κορδὺν
τὸν Στρατηλάτη τῶν δαρῶν.)